
Jak se kráčí v dimenzi
Martin
Tonár Ml.

10. Kapitola 10 - Fontána

Apolena se blížila k Fontáně. Už z dálky bylo vidět, že je velká. Vypadala jako krásně rozkvetlá růže, z jejíž vrcholu vytryskuje voda. Nebo aspoň tekutina jí podobná. Avšak z dáli bylo také vidět, že Fontána je krásně ozdobená. Nebylo vidět však kterými motivy. Apolena se přibližovala, zatímco se v jejích uších ozýval šum vody, který však zněl jak z moře, tak z Fontány. Zeď se zdála být ještě vyšší, než byla před tím. Pláž však zůstala stále stejná. Apolena svírajíc v ruce dvě mince od Stařeny kráčela pomalu a nejistě k Fontáně. I přesto měla Apolena radost. Konečně dorazila do cíle.

Když k Fontáně přišla, tak se na ní mohla detailně podívat. Byla opravdu krásně ozdobená. Měla na sobě motivy jakých si žen, které vypadaly že jsou v naprosté agonii. Apolena se však zalekla, jelikož ty ženy vypadaly úplně stejně jako ona. Avšak to jí nezabránilo se podívat jaká tekutina se ve Fontáně nachází. Vypadalo to jako voda. Krásně čistá a průhledná voda. Avšak vůně té tekutiny připomínala vůni lilií. Nejvíce zvláštní však byl zlatý nápis, který se nacházel na dně Fontány. Stálo tam: „Což dostat se za Zeď? To cenné dostaneš. Udělati však, musíš jednu věc.“ Apolena se podívala na mince a vzpomněla si na slova, která jí řekla Stařena. „Tyto mince hoď do Fontány!“ ozval se její hlas v Apolenině mysli. Apolena však měla strach. Nevěděla, co by se stalo, kdyby hodila ony dvě mince do vody. Tato myšlenka jí přivedla na to, že by se měla vrátit, jenže její nohy jí to nedovolily a navíc ušla tak velkou cestu, aby se z Dimenze mohla dostat pryč. Nyní už nemůže odejít. Právě stála před klíčem, o kterým si myslela, že jí dostane pryč. Apolena chvíli před Fontánou stála, než z Fontány nevyšel ženský hlas.

„Apoleno. To jsi ty?“ zeptala se. Apolena byla v šoku. Ten hlas byl její. Fontána mluvila úplně stejně, jako Apolena. „Jsi vystrašená, já vím, ale

nechci ti ublížit. Pokud chceš vědět vše, vhoď do mě ty mince.“

Apolena dala sevřenou dlaň nad tekutinu ve Fontáně a otevřela jí. Dvě mince spadly se šplouchnutím do tekutiny. Chvíli bylo ticho, než Fontána promluvila.

„Ty zrůdo!“ zvolala Fontána.

„Co se stalo?“ zeptala se Apolena s vystrašeným výrazem. Fontána poté spustila dlouhou řeč.

„Ty zrůdo. Všichni se k tobě chovali tak hezky a cos ty udělala? Jen si všem ublížila. Ano, za to vše můžeš TY! Ani nevím, kde mám s tebou začít a jestli vůbec to má cenu mluvit o někom, jako jsi TY! Ale tedy dobrá, vše ti řeknu. Proč si tady, jak si se sem dostala a kdo byli ti všichni, cos potkala.

Byla si mladá a krásná dívka, co měla sen. Stát se profesionální baletkou. I přes tu snahu si byla přátelská a velmi milá. Jednoho dne si uspěla a stala ses profesionální baletkou. Život se ti najednou změnil. Všichni k tobě zhlíželi a brali tě jako váženou osobu. Malé holčičky si přáli být, jako ty. Po pár letech, kdy si byla už hodně známá, tak se do tebe zamiloval jistý muž. Erik, to bylo jeho jméno. Byl to politik, co bojoval za práva zvířat a při tom miloval lov zvěře. Ironie, ne? To byla pokaždé jeho výmluva. Byl nesmírně bohatý a vy jste se tak milovali, že jste nakonec měli i svatbu.

Koupili jste si obří vilu, kde jste měli hromadu zajímavých věcí. V Erikovo kanceláři to byly různé rekvizity z lovu nebo z cest po Africe. Třeba tygří kůže na zemi, jelení hlava nad krbem nebo šamanská maska, která tě vždy děsila. Pořídili jste si i psa. Pojmenovali jste ho Vayl. Ano, zvláštní jméno, že? Tento přepych a styl života tě ale začal měnit. Už si

nebyla ta hodná, milá a přátelská dívka. Stala se z tebe zlá a sobecká žena, co myslela jen na to, aby mohla být víc a víc slavná.

Jednoho dne vám do života vstoupila nová naděje. Byla si těhotná. Ačkoliv si to nechtěla, Erik byl nadšený a těšil se, až se mu narodí jeho vysněný syn. Ještě jste ho ani nepojmenovali a Erik už vše důkladně plánoval. Jenže ty! Ty si ho nechtěla! Měla si na výběr mezi rodinou a sebou. A ty, zrůdo, sis vybrala sebe! Přiotrávila ses jedem na krysy. Myslela sis, že tě to zabije i s tím nevinným nenarozeným dítětem? Ne, ty si přežila, ale to dítě ne. Zabila si ho! Stal se z tebe vrah! Když se to Erik dozvěděl, už k tobě nechoval takové city, jako před tím. Propadl alkoholu, kvůli tobě! Ty sis tančila na těch svých podiích a vůbec tě nezajímalo, že kolem tebe lidé trpí.

Avšak pak si dostala lekci. Onemocněla si. Alzheimerova choroba. Takto se ta nemoc jmenovala. Už si nemohla tančit, zestárla si a nemoc ti k tomu nepomohla. Rozbila si všechny hodiny, abys nemusela vidět to, jak ti ubíhá čas. Erik však ztratil trpělivost. Byl večer a ty si zase zapomněla Erikovo jméno. Seděli jste u jídelního stolu a on si zahrál na to, že je doktor a že má pro tebe polévku. V ní byl klíč. Klíč k čemu? KLÍČ K DIMENZI! Otrávil tě a ty si pomalu zemřela. On to pak svedl na to, že z důvodu tvé nemoci ses omylem předávkovala léky. Tvůj pohřeb byl vskutku majestátní. Byli jste tam jenom tři. Ale mohli jste být čtyři, kdyby to nevinné dítě žilo! A pak, pak ses probudila. Na pláži u moře a u zdi.

ANO, DIMNZE JE TVŮJ TREST, KTERÝ TI TVŮJ MANŽEL ERIK PŘÁL. JSI MRTVÁ! MRTVÁ!“

Apolena padla na kolena a brečela. Vše se jí vybavilo. Všechny vzpomínky a vše, co zažila v jejím životě. Prostředí kolem ní se doslova obrátilo proti ní. Moře bylo rozbouřené, panoval silný vítr, písek se

pomalu propadal do sebe, zeď začala praskat.

„Co mám udělat? CO MÁM UDĚLAT, ABYCH SE ZBAVILA TOHOTO UTRPENÍ?“ křičela Apolena na Fontánu.

Ta odpověděla: „Napij se…..“

Apolena udělala z pravé ruky pomyslnou mističku, nabrala drobet tekutiny a nalila si jí do úst. Chutnala velmi zvláštně. Hořce a velmi podivně. Apoleně se začalo dělat temno před očima. Začala ztrácet vědomí. Zároveň její pleť začala mládnout. Byla opět hladká, jako před tím. To poslední, co Apolena slyšela, byl hlas Fontány, který dořikával větu.

"……nebo jdi dál.“

Apolena ležela před Fontánou. Byla v bezvědomí. Prostředí kolem ní se uklidnilo a vrátilo se zpět do původní podoby. K Apoleně však přišel jakýsi muž. Byl to mrtvý trosečník. Kde se tu mohl objevit? To není známo. Naklonil se k Apoleně a svým hlasem promluvil. Ten hlas by však Apolena poznala. Byl to ten hlas, který jí v Dimenzi přivítal a který s ní na začátku cesty mluvil.

„Matko? Slyšíš mě? Vím, že mě neslyšíš, ale to nevadí. Chci ti říct, že přes to všechno, cos provedla a že si mě zabila, i přes to ti odpouštím. Nyní tu ležíš, omládla si a já musím udělat jednu věc. Až se probereš, tak si nebudeš nic pamatovat. Ani já si nebudu nic pamatovat. Je to koloběh. Fontána tě přemístí. Zpět na místo, kde si se probrala. Co ti musím udělat? Musím ti říct, co je za zdí. Byl jsem k tomu předurčen, abych to řekl. A tak to splním. Matko? Za zdí je……druhá šance…pro tebe.“

Trosečník zmizel. Fontána vytryskla velkou část tekutiny na Apolenu a ta náhle zmizela.

Ležela….na tom stejném místě….kde její příběh v Dimenzi…..začal.

Dívka otevřela oči.